

Ferenczfi János

Metasztázis

Az Ikarus 260-as lassan haladt az Eötvös úton felfelé. Előtte narancssárga munkagép cammogott. Sárga, villódzó fénye jelezte, hogy rá jobban kell figyelniük a közlekedőknek, mint más járművekre.

A szóróanyag durva homok és só keveréke volt, amely a vattaszerű havon barnás foltokban terült szét, hogy az arra járó autók kerekei alatt híg, barnás latyakká változtassák a december eleji fehérséget.

A 21-es a svábhegyi víztoronyhoz ért. Az Ózike út környékén hirtelen kitisztult az idő. A busz a szürke városi köd fölé kapaszkodott.

FSBAI. Fullgospel and Successful Businessmen Association International. Szeptemberben jártam először egy találkozójukon. A Platán Hotel éttermében tartották az üzleti vacsorát. Meghívtak, de meglepetésemre a vacsorámat magamnak kellett fizetnem. A feleségem otthon volt a két kicsivel. Őket nem tudtam étterembe vinni, és ott ültem közöttük, ahol illetlenség lett volna nem rendelni ételt. Rossz volt. Az étel felejthető. Ám az érzés, hogy a kis családom kiszámolt pénzét pazarlom, kellemetlenül érintett.

Támogatókat kerestem. Angliából írt egy levelet egy ismerősöm ismerőse. Mentőautóban használható inkubátorokat adományoztak volna, ha valaki vállalja a szállításuk költségeit. A koraszülöttmentőket működtető alapítvány

azonnal válaszolt. Hálásak volnának, ha valaki a szállítást megoldaná. Ott ültem hát, a sikeres, keresztyén üzletemberek között, és mikor rám került a sor, ötperces, szenvedélyes beszédet tartottam arról a jóról, amit tehetnek, ha összeadnak egy számukra szerény összeget a szállításra.

Néhány héten belül jártam egy pest-lőrinci irodaházban. A régi piac mellett állt az egyemeletes épület, amelyben Tibor irodája volt, és néhány további üzlet és iroda, amelyeket bérlők használtak.

A siker Isten áldása. Isten hű követői áldottak, és az áldott emberek sikeresek. Onnan tudhatjuk, hogy ki szolgálja jól Istent, hogy sikeres-e. Ő is mennyi áldást kapott, amióta Istennel jár! Mert ő bőkezűen adakozik, hiszen ez egy üzlet. Isten megígérte, hogy megáldja a bőkezű adakozót, ezért ő minden vasárnap. De jó sáfár is ő. Mindenkinek, ami jár. Senkinek nem fizet többet, mint amit feltétlenül. Ne haragudjak, de mi haszna Isten országának az inkubátorokból? Inkább imádkozzák, hogy a gyerekek egészségesen szülessenek!

Igen, kedves Tibor, igazad van. Én kiszámolt pénzből élek a kis családommal. Igen, járok majd az összejöveteleitekre, hogy megtanuljam, hogyan ragadjam meg az áldást, amit Isten megígért. Mert hiszen azért jött, hogy akik Őt szeretik, azoknak életük legyen, és bővítködjenek. És nem farokká tette az övéit, hanem fejékké. Van

mit tanulnom a hitről, ha még mindig szükségben élek.

Késésben voltam már. Tudtam, hogy a Normafától gyalogolnom kell majd a régi úttörőtáborig, és ott, az erdőbe épült tábor területén meg kell majd találnom azt az épületet, ahol a konferenciát tartják.

Csúszott a járda. Csoszogósan siettem a lejtőn. Szinte alig emeltem a talpam a talaj fölé, hogy azonnal letehessem, ha a másik cipőm talpa megindulna a makacs jégrétegen. Kesztyű és sapka nélkül egyensúlyoztam, a kezem zsebre tettem, de a kisvasút átkelőjénél már szorgosan dörgöltem a füleimet, amelyekben forróságot éreztem, amik megmozdultak az érintésre. Egy kicsit megálltam. Zsebkendő után kotorásztam, és az orromat kifújtam. Éreztem, hogy ettől a pillanatnyi megállástól már elgémberedtek a lábujjaim. Siettem hát tovább, hiszen közel volt már a főkapu.

A feleségem a gyerekre nézett, aki harminchat hétre született, és azt mondta, egy-két éttermi vacsorát megér a lehetőség. A mi fiúnk kellően fejlett tüdővel érkezett erre a világra, de tudtuk, és ő látta is a szülészetén, hogy nem minden anya és apa ilyen szerencsés.

Októberben tehát újra ott voltam a Platánban a sikeres üzletemberek között, akik a teljes evangéliumot élik meg, hogy Jézus nevében krisztusi jócselekedetet kérjek tőlük a gyermekekért, akik eredendő bűnnel születtek ugyan, ahogy az írás szerint mi mindannyian, de ők még biztosan nem tettek semmi olyat, ami miatt ne lenne Istennek tetsző, ha könyörületet érzünk irántuk, és jót teszünk velük.

A tábor főkapujánál taxi várakozott. Végre előkerült egy portás. A taxiban ülő sápadt nő kiszállt, amint meglátott, és megszólított, hogy tudom-e, hol lesz az „efeszbiáj” konferencia. A portás nem tudta. De azt nyilvánvalóvá tette, hogy itt ő hivatalos személy, hatalom, és nem lát szívesen minket. Sőt, senkit. Megmondtam az épület számát. A portás kacskaringós útbaigazítást adott a sofőrnek, aki a fejét vakarta tanácsstalanságában, de elindult mégis az autója felé. Ilona pedig, az utas azt javasolta, hogy ha már ügyis oda tartok, üljek be én is, ha a sofőr úrnak sincs kifogása.

Novemberben újra jártam Tibornál. Sürgettek Angliából. Egy lengyel szervezet is érdeklődött az inkubátorok iránt. Ha mi nem lépünk, akkor ők kapják meg a készülékeket. Tibor felajánlotta, hogy majd imádkoznak értem, hogy megértsem az áldás megragadásának módját.

A vacsorán, a Platán Hotelben imádkoztak is. Nyelveken szóltak. Ó, hiri-biri-zsibiri-hozsanna-dzsiszusz-harata-harata-hirita! Ó, bazsala-halala-kara-miara-tara-hamara-dzsiszusz!

Akartuk a kegyelmi ajándékokat. Sok kicsi és nagy gyülekezetben várták epekedve, hogy Isten kitölti rájuk a szellemét, mint az egyház alapítóira az első pünkösdi napján. Az emberek megnyitották a szájukat, és ha más nem jött, hát nagy odaszánással darálták az önszugesztív halandzsát, mert hinni akarták, hinni akartuk, hogy egyszer csak áradni kezd a Szentszellem tüze. Körülöttem álltak, nagy darab, fölém magasodó, nagyon sikeres, tehát nagyon áldott vezetők, akikről azért tudhattuk, hogy Isten hiteles szóvivői, mert

az elmúlt években meggazdagodtak. A kezüket fölém emelték, néhányan a fejemre és a vállamra tették, és egyre hangosabban ment a hiribiri-haratar. Egy szálloda éttermének közepén álltunk. Körben a pincérek unottan támasztották a falat, és nézték a vallás örültjeit. De én kis sem láttam a körből. A kezekben erő volt, de nem égi erő, hanem földi súly. Szorosan körbeálltak. Csapdába estem. Bele kellett törődnöm, hogy addig állok itt a hiribiri gyűrűjében, amíg úgy nem döntenek, hogy elérték a sikert.

Sikerült. Egy Józsi nevű építési vállalkozó ugyan megmondta nekem, hogy neki kijelentése van arról, hogy nem vagyok eléggé nyitott Isten vezetésére, és ezért nem tör át nálam az áldás, de lesz majd az a konferencia. Jön majd Amerikából John, a tanító-evangélista-próféta, és majd ott biztosan kapok vezetést.

Az összejövetel egy nagyobb tárgyalóban volt. Akkora sem volt, mint egy tanterem. Húszegynéhányan voltunk összesen. Egy gitáros fickó hosszú dicsőítésbe kezdett. Amerikai dicsőítő énekeket adott elő, amelyeket vagy nagyon rosszul szövegeztek, vagy nagyon rosszul fordítottak. Mindenki felállt, és égnek emelt arcokkal, felemelt kezekkel énekelték azokat a dalokat, amelyeket joggal zárna ki a műsorából bármelyik rádió. Az éneklés úgy húsz perc után már nyelveken zajlott. A szöveg és a zene teljes káoszba merült. Szinte szédelegtem.

Végül, amikor a gitáros már elégedett volt a teljesítményével, Tibor imádkozott. Idézett valamit, ami szerintem nincs is a Bibliában, és bemutatta Johnt, az amerikai tanító-evan-

gélita-prófétát, aki ma megmutatja, hogyan rontsuk le az akadályokat, amelyek az áldást, aza a sikert gátolják az életünkben.

Megkérdezte, van-e itt valaki, aki szeretné, hogy imádkozzunk érte.

Ilona lépett elő. Röviden elmondta, hogy rákja van. Áttétes már. Az agyában az áttétek nyomnak bizonyos területeket, és nem vállalják a műtétet. De ő hisz abban, hogy Isten meg tudja gyógyítani, és azért jött ide, hogy akik az áldások megragadásának a bajnokai, imádkozzanak érte, mert hisz az ima erejében, és hisz abban, hogy Krisztus meg tudja őt gyógyítani.

Az imakommandó azonnal összeállt. A nagydarab, sikeres férfiak körbevették a sápadt, törekeny nőt, és a hiribiri-sarabara lendületével, felemelt és a nő fejére, vállára tett nehéz kezekkel egyre hangosabban mondták érthetetlen imáikat, amelybe olykor beszúrták az „a Jézus nevében” felkiáltást.

Émelyegni és remegni kezdtem. A terem zengett az érthetetlen imáktól. A gitáros valami improvizált dallammal kezdte aláfesteni mindezt. Biztos voltam abban, hogy ez a kaotikus hangzavar az épületen kívül is hallható már.

Ilona megtántorodott. Összeesett volna, ha ketten el nem kapják a karjait. Széket kerítették, amelyre leült, és harc kezdődött a betegség szelleme ellen. Így mondták, és magasabb fokozatra kapcsolták a hiribirit.

Mikor aztán Ilona majdnem leesett a székről, és láthatóan akadozott a légzése, John végre olyat tett, ami enyhítette a pánikomat. Megállította az imaharcot. Kérte, hogy valaki nyissa ki az ablakot. Elmondta, hogy bár a hit meg-

tagadásának tűnik, de hívjunk mentőt, mert jogilag felelősek vagyunk, ha ezt elmulasztjuk. Valaki vízért ment, én pedig úgy, ahogy voltam, remegő lábakkal és kabát nélkül kimentem a levegőre azzal az ürüggyel, hogy várom a mentőt.

A sötétség hamar eljön ilyenkor. Józsi, az építési vállalkozó felajánlotta, hogy levisz a Moszkva térig. A Mercedes húszéves volt és szükségtelenül nagy. A víztorony teteje nem látszott már. Vatta-szerű, sűrű, kövér pelyhekben zuhogott a hó. Émelyítő

látvány volt az autó lámpáinak fénypázmáiban felénk száguldó, milliányi fehér gomolyag.

Józsi lelkesen beszélt arról, hogy milyen sokat keresett egy útépitésen. Azt nem mondta el, hogy a munkásai mennyit kerestek. Bízott, hogy én is lehetek áldott, hiszen ők elvezetnek a siker Isten szerinti útjára.

Fáradtságra hivatkoztam, és alig szóltam.

Ilonát januárban eltemették. Az inkubátorok Lengyelországba kerültek. És én soha többé nem mondtam olyat, hogy „hiribiri”.

Tavi város

Álarcok mögött